

Moony Witcher

MORGA

„A SZÉL MÁGUSA”

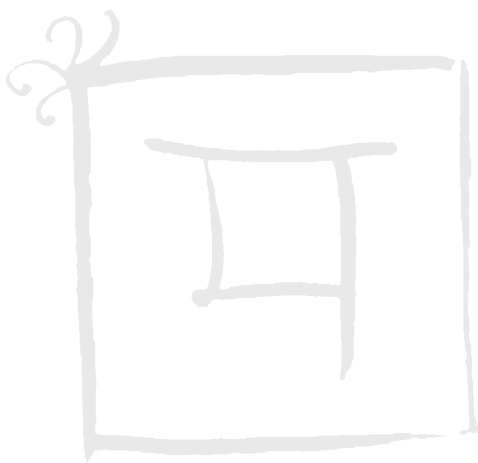
A prófécia
beteljesül

Moony Witcher

MORGA

„ A SZÉL MÁGUSA „

HARMADIK KÖNYV
A PRÓFÉCIA BETELJESÜL

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

*Lunának és Geronimónak,
akik szavaimra lekuporodnak.*

I.

Smartika foglya

Aurea Nyos

Virágzó évszak – az 500. esztendő 36. napja

Hőmérséklet: 25 fok

Elfeledett Vörös Hold és nappali Fehér Hold

A z olvasztott fém szaga elzárta a légutakat és kiszárította a torkukat. Tűznyelvek falták a kereszteződésekben álló ősi szobrokat, mialatt a tornyok tetejét díszítő mágikus, alkimikus szimbólumok elporladtak, mint egy, a végéhez közeledő korszak ősi emlékei. A finom törmelék és por elviselhetetlenné tette a levegőt. Az aranyozott díszek, a márvány- és fa-berakásos hidak már nem tűntek olyan ragyogóan szépek, mint az örökké tartó hatalom fénykorában.

Minden szürke és zavaros volt, csak az elhagyatottság győzedelmeskedett a kiáltások felett, melyek a vörösen izzó égbolt felé szálltak.

Korom és füst ölelte át Aurea Nyos száz tornyát: a fharok városa panaszos kiáltásoktól és zajoktól zengett.

Az u'ndariók csapata égő giobbiosókkal védekezett, miközben az ancellánsok és gestálok a sebesültek segítségére siettek. A bátor dakík szakadt ruháikban, fáradtan és kimerülten próbálták megtalálni társaikat a törmelékek között.

Ám a küzdelmes nap még nem ért véget. A lázadók támadása tovább folytatódott: kiolthatatlan dühük felhalmozódott az elnyomottság évei alatt és a fharok hazugságai miatt.

Az Élet Mesterei kényszeredetten húzódtak vissza fényűző lakosztályaikba. Már képtelenek voltak szembeállni Morga szelével, ami elsöpört minden ellen-támadást. Bezárkóztak hát tornyaikba, és lombikjaik, ampulláik között kerestek menedéket: minden panace-darium gonosz, alkimikus találmányaiktól bűzlött. Már csak az ősi mágiában bízhattak, ami az ötszáz éves uralkodáshoz és hatalomhoz segítette őket.

Korántsem volt biztos, hogy végleg megadták magukat.

Morga tudta, hogy a végső győzelem még nem jött el. Az ádáz, könyörtelen és kérlelhetetlen ellenség, Okrad, a Nagy Medonio nem adja meg magát egykönnyen. Túl sok titok lappang ördögi agyában, és a Tökéletlen biztos volt benne, hogy elhárító mágiájának ereje még nem merült ki teljesen. Ám ebben a pillanatban minden gondolatát és lelkét az aggodalom töltötte be.

Édesapjának dőlve imádkozott, hogy a halál ne ragadja magával. Serunte, a spilonga kényelmes ülésén hevert, és bár alig lélegzett, gyönyörű kék szemével szeretett lánya arcát figyelte.

– Azonnal indulunk Ereimiához. Ő majd megment! Meggyógyít.

Morga a kezében szorongatta a Vyomagát, az édesanyja, Animea hangját őrző varázslatos követ.

Egyedül az járt a fejében, hogy megmentse édesapja életét, bármilyen varázssital segítségével. Nem tudta, pontosan mit rejt magában a zöld ládika, amelyet Ere-mia átadott neki, ám ösztöne azt súgta, hogy még nem

szabad kinyitnia. Meg volt róla győződve, hogy a ládában lévő tárgy szenvedő édesapja halálával van összefüggésben. Az apjáéval, aki nemcsak a Karmikus Medicinát és az Ambalisokat ismerő fhar volt, hanem egy érzelmekkel teli ember is. Gyenge és mélabús tekintetében kristálytisztán tükröződött embersége. Serunte megpróbálta elfojtani saját, panaszos jajgatását, mert nem akarta látni, ahogyan leánya könnyeket hullajt érte. A fájdalom annyira erős volt, hogy a fhar a száját harapdálta, nehogy felüvöltsön. Morga ezalatt a verejtéket törölgette homlokáról, és elfordította tekintetét a zöld ládikára vésett írásról:

VISSZATÉRÉSED A NAPLEMENTÉBEN RAGYOG FEL

A Tökéletlen tudta, hogy a „visszatérés” a Földre való visszatérést jelenti. Tehát édesapjának élnie kell, hogy végül ismét köszönthesse a hőn szeretett bolygót, az emberiség bölcsőjét. Nem halhatott meg Okrad és követőinek aljas kegyetlenkedései miatt.

A prófécia szerint az oly régen áhított Földre való visszatérést neki köszönhetik majd: Morgának, a Szél Mágusának, aki az egyetlen szerelemből született dakí.

– Visszatérünk a Földre, és te, édesapám ott állsz majd mellettem – suttogta aggódva, miközben megsimogatta egyre gyorsabban öregedő apja elfehéredő haját. Serunte hasára szorította a kezét, ám képtelen volt elállítani a vérzést. A Sempilusia, amit a gonosz Smartika használt ellene, halálos fegyvernek bizonyult, és semmi sem gyógyíthatta be a mély sebet. A kötések és az

Ammosiával átítatott Ciungata kéreg, az Eremia által készített nagy erejű, igen hatásos, alkimikus gyógyszer jótékony hatása lassan kezdett megszűnni.

Gardenio szánakozva bámulta a Morga és édesapja között zajló jelenetet. Csendesen ácsorgott, kezében szorongatva fekete keménykalapját. A lázadók közben üvöltve esküdtek bosszút a fharok ellen, ami visszahangzott a spilongában, és nyugtalanította Seruntét.

– Nem tudok segíteni neked, drága gyermekem, de odakint szükség van rád. Ne hagyd, hogy Okrad visszavághasson. Ne adj neki időt! Indulj... menj Emiós népéhez, és buzdítsd harcra őket!

A Tökéletlen édesapja érezte, hogy élete már csak egy hajszálon függ. Elszürkült arcát mély ráncok barázdálták: a kaplá nélkül bőre aszott lett, akár a pergamen.

– Édesapám, nem hagylak magadra. Szükségem van rád! Nekem pedig rád!

Morga intett Pliopénak, hogy indítsa be a spilongát, majd Gardenióhoz fordulva a következő utasítást adta: – Menj és keresd meg Yharit! Mondd meg neki, hogy a Papnő házában várok rá. A lázadóknak pedig vidd a következő üzenetet: azonnal el kell hagyniuk Aurea Nyost, mert túlságosan veszélyes. Találkozzunk mind a Hamandor folyó zuhatagainál, holnap hajnalban! Ki kell eszelnünk valamit, amivel végleg legyőzhetjük a zsarnokokat.

– De a fharok, habár most a tornyaikban rejtőznek, a portranszport segítségével bárhova teleportálhatnak. Ha az Őrszemek odakísérik őket a Fehér Papnő házához, hogyan szállsz szembe velük? – ellenkezett Gardenio, megragadva a gobbiosót.

– Kockáztatni fogunk. Nekem most édesapámról kell gondoskodnom – a Szél Mágusának határozott válaszára

a jó barát u'ndario elhallgatott, és lehorgasztott fejfel elbúcsúzott.

A mazmatikus víz hullámai magasra csaptak, és a spilonga motorja felbőgött. Pliope bezárta az ajtókat, a fekete gondola pedig a magasba emelkedett Aurea Nyos aranykapuja fölé, majd kelet felé vette az irányt.

A lázadók szemükkel követték a levegőben úszó járművet: Morgia elhagyta őket, de csak rövid időre.

A spilonga teljes sebességgel szelte át Samhar erdejét, mialatt az aprócska Nap lenyugodott az Orhántóóceánba. A Virágzó évszak 36. napján a napnyugta egy újabb heves csata kezdetét jelezte.

Morgia fáradt és kimerült volt. Ruhája szakadtan lógott rajta, és egyre jobban aggódott édesapja állapota miatt. Így nem érezte meg a közelgő veszélyt, a lázadókra leselkedő gonosz tervet, amelyet Aurea Nyosban szőttek ellenük...

Gardenio tudatta Sasimával és a többi gestállal Morgia döntését, így hamarosan minden u'ndario, ancelláns és dakí összegyűlt az aranykapu előtt.

– Ismét az erdőben kell elrejtőznünk – jelentette ki néhány u'ndario, aki túlélte a Ferde Házaknál és a Conca gyáraknál történt mészárlást.

– Igen. A Tökéletlen holnap hajnalban vár bennünket a Hamandor folyó zuhatagainál, hogy megvitassuk a fharok elleni végső támadást. Morgia Ereimiához indult. Meg kell próbálnia megmenteni édesapját, a nagy Seruntét – magyarázta Gardenio.

Senki nem mert ellenkezni. Csak Horp rázta meg a fejét: – Persze, megértem. Ám nem biztos, hogy jó, ha itt hagyjuk a fharokat mágikus lakhelyükön. Ki tudja, milyen ördögi tervet eszelhetnek ki, hogy megsemmisítsenek bennünket.

– Igazad van, de akkor is meg kell várnunk Morgát. Csak ő tudja, hogyan győzhetjük le őket – vágott vissza Drima, aki kimerülten próbálta takargatni a cafatokra szakadt, neoprén overallból kibuggyanó, meztelen vállait.

– Gyerünk! Akkor tűnjünk el innen! Segítsünk a sérülteknek, igyekezzünk! A nap már kezd lenyugodni. Nemsokára felbukkan a Halványkék Hold és bevilágítja Emióst, akkor pedig nehéz lesz eligazodni az erdő ösvényein – tette hozzá Sasima, aki két vérző dakí segítségére sietett.

– Hol van Yhari? – kérdezte hirtelen Gardenio, miközben Aurea Nyos utcáit fürkészte, amit ellepett a por és a törmelék.

Horp és Drima hirtelen megfordult, majd a fiú riadtan közölte: – Nemrégiben még velünk volt, az első tornyok közelében.

Csend szállt a lázadók kis csapatára. Egyetlen szó nélkül több tucat u'ndario, akárcsak a felbőszült vadállatok, rohanni kezdett Gardenióval a fharok tornyai felé. A bátor dakí nevét kiáltozták, de csak a romok között parkoló vadriák elé kötött cicobíák rosszkedvű csipogása felelt nekik.

Sasima megragadta Drima kezét.

– Nagyon rossz előérzetem van.

– Igen, nekem is – válaszolta az ifjú ancelláns félig lehunytt szemmel.

Egy Őrszem bukkant fel Smartika tornyának kapujában. Lassan közeledett a földet súrolva, gőze keveredett a törmelék között izzó tüzek parázsló füstjével. A Lény egy lilás zászlót lobogtatott kezében, melyen jól kivehető volt a pramágyus asszony szanszkrit nyelvű jelképe.

Az u'ndariók, Gardenio vezetésével előreléptek, és az Őrszemre szegezték a gobbiosókat, mire a Lény a zászlót lengetve megállt. – Smartika pramágus üzenetét hozom – szólt zengő hangon, zölden fluoreszkáló szemmel.

Horp a fogait csikorgatta, és grimaszolva mutatta ki haragját. – Smartika? Mit akar tőlünk? – kiáltott fel, és emelt fővel bámult rá.

Az Őrszem beleszúrta a zászlót a törmelékbe, majd a köpenye alól előhúzott egy feltekert pergamentekercset. – Olvassátok el! Én addig itt maradok, és megvárom a választ.

Gardenio félve közelebb lépett, miközben a Lény alakatlan arcából gomolygó gőz tovatűnt a szélben. Erős kezével megragadta a pergament, majd hátrálva visszavert Horp és a többi u'ndario mellé. Kigörgette az éme lyítő szagot árasztó papírt, ám közben valami kiesett belőle a földre. Horp azonnal lehajolt érte, és felvette: a fekete cramosfog volt, amit Yhari egy nyakláncon hordott. Még sosem vált meg tőle.

A hátán futkározott a hideg: – YHARI! – üvöltötte ösz szezavarodva.

Gardenio és a többiek aggódva néztek egymásra, miközben az Őrszem egy tapodtat sem mozdult.

Drima odaszaladt Horp mellé, és elkeseredve kezébe temette az arcát. – Éreztem... Yharit veszély fenyegeti.

– Mit tettetek vele? – Horp haragját Gardenio fékez te meg, aki teljesen kitekerte a pergament, és hangosan olvasni kezdte a levelet:

Lázadásotok csak halálhoz vezet. Hibát követtek el. Nem szabad hinni a lány szavainak, aki ostoba módon használja a mágiát. Morgia maga a Gonosz! Át kell őt adnotok nekünk, mert mi tudjuk, hogyan fékezhettük meg gonoszságát. Ha nem teszitek, kénytelen leszek elhallgattatni a foglyul ejtett ifjú dakít, Yharit. A cramosfog, amit átadok nektek, bizonyítja, hogy a fiú a foglyom, és biztosíthatlak benneteket, hogy fájdalmas üvöltésétől megsüketültök, ha nem követitek parancsait. Azonban ha holnap napnyugtáig átadjátok nekem Morgát, senkinek nem esik bántódása.

Amennyiben nem engedelmessé válnak, a fharok elhárító mágiája kegyetlenül lesújt rátok, és haragunkat senki sem állíthatja meg.

Okrad, a Nagy Medonio, türelmetlen. Ötszáz évnyi nyugalom és béke után nem engedhetjük meg, hogy egy ostoba leányzó megsemmisítse mindazt, amit megteremtettünk. Tisztelnetek kell a Dharmát! A Birodalmi Törvény az egyetlen parancsolat, amit követnetek kell! Főleg a gestálokhoz és az ancillánsokhoz fordulok: ne feledjétek, milyen tisztelettel bántam veletek a Hamalios kólostorban az elmúlt esztendőkhöz, ahol sosem létezett gyűlölet és erőszak. Honnan veszitek, hogy mi, fharok hamisak vagyunk? Hogyan vonhatjátok kétségbe halhatatlanságunkat? A vírust, amely halált hozott Aurea Nyosra, Morgia készítette. Ez az igazság!

Serunte és Eremia gaz áruló, és a halál hamarosan utoléri őket: ők már nem halhatatlanok. Megszegték az évszázadok óta tisztelt szabályokat, és mágiájuknak nincs ereje alkímikus hatalmunk felett.

Mi vagyunk az igazi teremtők. Nélkülünk semmi sem létezik ezen a bolygón. Emiós valamennyiünk otthona.

És valamennyiünk jövője.

Nyugtassátok meg a lelketeket, és adjátok át magatokat az örömmek, amit csakis tőlünk kaphattok meg.

Holnap estig várlak benneteket! Morgát nekem kell átadnotok. És ahogyan ígértem, szabadon engedem Yharit.

*Smartika pramágus
Hamalios kolostorának és
Mantrakor városának felelőse*

Néhány ancelláns sírva fakadt, pár gestál térdre rogyott, és Yhari életéért könyörgött, ám a dakík, még a sebesültek is, bosszút esküdtek. Nem akarták megadni magukat. Főleg azért nem, mert tudták, Morga nem bűnös. Sőt, nélküle senki nem tudta volna meg, kik is valójában a fharok.

Gardenio ezernyi apró darabra szaggatta a pergament az Őrszem nyugtalan tekintete láttára, aki fel-emelte lila zászlaját, és felkiáltott: – Ostobák, tudatlanok! Drágán megfizettek azért, amiért semmibe vesztetek Smartikát!

Majd elsuhant oda, ahonnan érkezett, csak egy gőzcsíkot hagyva maga után.

– Indulás! Egész éjjel gyalogolnunk kell, ha időben el akarjuk érni a Hamandor folyó zuhatagait. – Horp a zsebébe süllyesztette a cramosfogat, amely fogoly barátja tulajdonát képezte. Átlépett az aranykapun, nyomában Drimával, a két pirosszal, Borbióval és Faliával.

A nap már lenyugodott. A csillagokkal pettyezett égbolton felbukkant a Halványkék Hold, sugaraival megvilágítva a fharok tornyait, melyek hatalmas szellemalakokként meredtek az égbolt felé, készen arra, hogy elnyeljék a lázadókat.

Sasima és Gardenio arról beszélt, hogy Yhari sorsa Morga kezében van. Úgy tűnt, a próféciában megjövendölt sors, csak tengernyi szenvedés árán valósulhat meg. A sérülteket szállító vadriák és spilongák a magasba emelkedtek, miközben Emiós népe az ösvényt követte Samhar erdeje felé. A gobbiosók fénye megvilágította az utat.

Sasimának sikerült beültetni a vadriába Wapit és Cillát, a két megriadt pirosszt, akik továbbra is abban a reményben rikoltoztak, hogy hamarosan viszontlátják Morgát és Yharit.

Időközben néhány kilométerrel odébb, a Fehér Papnő házánál a Plioep kormányozta spilonga finoman landolt a kolostorral szemközti gyepen, ám az utolsó pillanatban a mazmatikus vízzel működő hajtómű felmondta a szolgálatot.

Az ancelláns elkeseredett. Nem volt semmilyen cse-realkatrésze, hogy újra beindíthassa a fekete gondolat.

Morga a bejárat felé futott, hármásával szedve a lépcsőfokokat felszaladt a lépcsőn, egyenesen Eremia extanima szobájához. Szavai megtörték a csendet.

– Eremia könyörgök, gyere ide! Édesapám haldoklik. Csak te mentheted meg.

A Tökéletlen az ajtóra vetette magát, könnyei potyogtak, ám a hálósobából semmilyen hang nem szűrődött ki.

Plioep a lépcső utolsó fokán ácsorogva suttozta: – Talán... Eremia... már soha többé nem válaszol.

A Szél Mágusa hirtelen megpördült:

– NEM! Még életben van! Érzem! Amikor kilép innen, ebből a szobából, a segítségemre lesz! – kiáltotta dühösen.

Serunte továbbra is fájdalmasan nyögdécselt. Még mindig a spilonga kerevetén hevert, félig lehunytt szemmel. Ha Eremia valóban úgy döntött, hogy biomágikus kádjába merülve lemond az életéről, akkor a halál hamarosan a Tökéletlen édesapját is magával ragadja.

Az extanima ajtaja azonban egyet nyikordult, és résznyire kinyílt. Morga visszatartott lélegzettel várta, mikor bukkan fel Eremia. Szánalmas állapotban volt. Vak szemét fekete karikák szegélyezték, arca a felismerhetetlenségig megöregedett: a ráncok minden vonását el-tűntették, bőre színe pedig szürkére változott.

– Drága Papnőm! – Ahogy Morga átölelte, érezte az imádott sámána csontvázszerű, erőtlen testét.

– Drágaságom... nem akartam, hogy ilyen állapotban láss – nyöszörögte Eremia alig hallható hangon.

– Segíts nekem! Segíts édesapámon! Kérlek! Könyör-göm! Kész vagyok bármit megtenni. – Morga lekuporo-dott a lábai elé. A sámána egy lassú kézmozdulattal in-tett neki, hogy álljon fel.

– Rendben van. Amíg dobog a szívem, mindent meg-próbálok – válaszolta, és megsimogatta a kislány holló-fekete haját. – Kísérj oda hozzá! – kérte elfúló hangon.

Ploiope előrelépett, és segített Eremiának lebotorkálni a lépcsőn.

Amikor a spilongához értek, meghallották Serunte hörgését. Közeledett a vég.

A Papnő Morgához fordult. – Siess a panacedariumba, és hozz ide két fiola Accomio Vitalist, egy Merodia Purpurea ampullát és egy üvegcsé Senthiaét.

A Tökéletlen villámsebesen szaladt, anélkül hogy megkérdezte volna, mik azok a készítmények, amely a Senthia kivételével soha nem kerültek bele az obolióba.

Belépett a panacedariumba, ahol hat gyertya égett, és a félhomályban sikerült megtalálnia az összes szert. Óvatosan odavitte őket Eremiához, aki éppen Serunte fölé hajolt.

A papnő egyik kezét a vörös kumkumra, a másikat pedig a fhar sérülésére helyezte.

Serunte teste megremegett, mintha áramütés érte volna.

Eremia a testében áramló kevés energiát még átadta legkedvesebb barátjának.

– Most pedig csepegtess hat csepp Senthíát édesapád szájába – parancsolta.

– Hat cseppet? De hiszen elég kettő... – jegyezte meg Morga.

– Kövesd csendben, és ellenkezés nélkül az utasításom. Tudom jól, mit teszek – vágott vissza Eremia.

A Tökéletlen odaérintette az üvegcsét édesapja kirepedezett szájához, és beleöntötte az aranyszínű folyadékot, amely lassan lecsurgott a torkán.

– Most Pliopével vegyétek le az Ammosiával átítatott kötést a hasáról, mert rá kell öntenünk a sebre az Accomio Vitalis fiolákat és az összes Merodia Purpureát. Remélem, hogy jótékony hatásuk érvényesül. Kész csoda lesz, ha sikerül őt megmentenünk.

Eremia már alig kapott levegőt. Habár tudta jól, hogy ez a két szer igen veszélyes lehet, mert halálos savakat tartalmaz, azzal is tisztában volt, hogy együttes adagolásuk nagyfokú gyógyító hatással rendelkezik. Már jó ideje nem használta a Merodiát és az Accomiót, de emlékezete nem csalt. Ezek a varázsfüvek csak százévente nőnek, ezért is tartotta olyan nagy becsben.

Morga és Pliope levette az átvérzett kötést, amely alól előtűnt a mély és már elfertőződött seb. A Tökéletlen

érezte édesapja vérének szagát, és a Sempilusiát használó pramágus iránt érzett gyűlölete fokozódott.

– Smartika, légy átkozott! Szeretném látni, ahogyan elporladsz a lángok között. Boldogan hallgatom majd jajkiáltásaidat, te gonosz boszorkány! – suttogta a kislány, kezei között szorongatva a véráztatta kötést.

Keze reszketett, miközben a fiolából és az ampullából egyszerre öntötte Serunte hasára a mágikus folyadékokat: a szerek belefolytak a sebbe, egészen mélyre, a belekig. A hason, a vérrel keveredve, lilás hab képződött. A fhar hirtelen kinyitotta a szemét, és eszeveszetten üvölni kezdett: érezte a tüzet, amely elkínzott húsát marta.

Eremia lehajtott fejjel összekuporodott. – Én is átérem a fájdalomad. Kiáltásaid a fejembe hatolnak. Viseld el velem együtt ezt a gyötrelmet!

Pliope szorosan magához ölelte Morgát, miközben az alkimikus folyadékok savanykás szaga szétáradt a spilongában.

Serunte görcsös rángatózással dobta hátra a fejét, szenvedve vergődött a kerevet párnái között. Teste úgy remegett, mintha áramütés érte volna. Ám, szinte várászsülésre, a vérzés egyszer csak elállt. Hasán a bőr megráncosodott, majd miután lilás színű lett, tökéletesen összeforrt.

Egy utolsó sziszegő kiáltás hagyta el a fhar kiszáradt ajkát, és immár teljesen erőtlenül, kimerülten elernyedtt. A fájdalom lassan múlni kezdett, és a sovány, csont és bőr arcon békés vonások jelentek meg.

Eremia néhány szót suttogott a fülébe, amit Morga és Pliope nem hallhatott. – Még élni fogsz, de már nem sokáig. Tartalékold maradék erődet. Szükséged lesz rá...

A fhar bólintott. A tudat, hogy már csak kevés ideje maradt hátra, nem törte le. Arra vágyott, hogy amiben csak tud, leánya segítségére lehessen.

Az éjszakai sötétség fekete tintapacaként zuhant rájuk, és a Fehér Papnő kertje a spilonga kabinjából kiszűrődő halovány fényben fürdött. Ezen az aprócska helyen megtörtént a csoda. A papnő nagy hatalmú, alkimikus varázslata működött, habár Serunte igen súlyos állapotban volt.

Morga ibolyakék szeme találkozott a fhar boldog és élénk tekintetével. A Szél Mágusa naivan azt gondolta, hogy apja teljesen meggyógyult.

– Édesapám... annyira szeretlek – súgta, megsimogatva a kezét.

– Leányom... imádott kislányom – suttogta alig hallható hangon.

Eremia felemelte kopasz fejét: sűrű könnyek patakzottak elaggott arcán. Vak szemét félig lehunyta, a sírás elárasztotta a ráncokat, és könnyei lefolytak keskeny, még mindig reszkető ajkára.

Serunte nagy nehezen feltápászkodott, és átölelte az idős sámánát.

– Fantasztikus asszony vagy! Oly sok éven át voltál a társam, hogy érzem a szíved dobbanását, és minden lélegzeted, mintha a részem lennél. Köszönöm, Eremia! Köszönök mindent, amit értem és a lányomért teszel.

Pliope kinyitotta a spilonga ajtaját, a kabinba beáradt a friss, éjszakai levegő.

– Menjünk vissza a házba! Mindannyiunknak szüksége van valami finom ételre és egy jó italra. Néhány órán belül Morgának ismét útra kell kelnie, és rengeteg energiára lesz szüksége, hogy beszélhessen Emiós népéhez.

Serunte a lányához fordult. – Mit akarsz tenni? Én még nagyon gyenge vagyok, nem tudlak elkísérni.

– Ne aggódj, édesapám, olyan lesz, mintha mellettem állnál – válaszolta a Tökéletlen, mialatt beszívta a szél illatát.

– Én sem tartok veled. Nincs több erőm, a testem fáradt és öreg – tette hozzá Eremia, megragadva a zöld ládikát.

Morga és Pliope a két idős fhar segítségére sietett, és a Halványkék Hold által megvilágított kolostor felé kísérte őket. A Fehér Papnő nekitámaszkodott egy értékes ezüstsobornak. – Félelmet és gyűlöletet érzek, Samhar erdejének lelke zaklatott. Az ösztönöd nem súg semmit, Morga? – tudakolta.

A kislány az égbolton apró lámpásként ragyogó csillagok felé emelte a karját. – Negatív vibrálást érzek. Távoli üvöltést hallok, a nevemen szólítanak. – Miközben beszélt, egy szélhökés megremegettette gyenge testét, és a mellette lebegő obolio körözni kezdett, mint valami bűgőcsiga.

– Emiós népe téged szólít – tette hozzá Serunte, aki holtfáradtan érte el a ház bejáratát.

– Nem... nem... ez valami ismerős hang... egy hang, amely a szívemig hatol – válaszolta Morga, és a kék tűzben lobogó Vyomagéért nyúlt.

Eremia megállt a bejáratnál Serunte mellett. Mindketten az ifjú mágusra bámultak. Pliope összetette a kezét. – Remélem, semmi baj nem történt a barátainkkal – suttopta aggodalmasan.

A szél felkerekedett, hevesen fúj, és vadul ostorozta, rángatta az ágakat és faleveleket, miközben sejtelmesen bekúszott a kerti kavicsok és kövek közé.

A Lepkegubó még intenzívebben ragyogott, és hangoosan recsegett-ropogott.

– Eremia, nézd csak... Mi történik a Vyomagával? El fog törni! Nem! El fogom veszíteni édesanyám hangját. – Morga felmutatta az értékes követ, amelyet a kezében szorongatott.

A félhomály és sérült fél szeme ellenére Eremia kíváncsian megvizsgálta, majd nyugodt hangon így válaszolt. – A Lepkegubóból lassan pillangó lesz. A szárnyak növekedését hallod, ahogy egyre nagyobbak lesznek. Ám még nem érkezett el a megfelelő pillanat. A pillangó csak akkor fog elrepülni, ha a Földre érkezik. Animea hangja biztonságban van. Ne félj, hogy elveszíted. Most gondolj a szélre, amely érted füttyöl, és ne feledd, hogy a zöld ládikát mindenhová magaddal kell vinned. – A papnő lehajtott fejjel belépett a házba.

– Ugye te tudod, mit tartalmaz ez a ládika? – suttogta a sámána Seruntéhoz fordulva.

– Igen, képzelem. De még nem érkezett el a pillanat, hogy kinyissuk. Egyelőre még itt vagyok, és élek – válaszolta komoran.

– Hát persze. De tudod, hogy Morgának ki kell majd nyitnia. – Eremia egyik kezét a fhar vállára helyezte.

– Persze. Csak így maradhatok mellette mindörökké – válaszolta Serunte rekedt hangon.

A papnő a panacedarium felé vonszolta magát, és intett barátjának, hogy kövesse, miközben Morga és Pliope a kolostor előtt téblábolt, a szél zúgását hallgatva.

– Nem értük meg az örök életet, de te hihetetlen varázslatot hajtottál végre, ami fennmarad az emberiség történetében. – Serunte megragadta Eremia fehér ruhájának szegélyét, mire ő megfordult.

– Megteszem, ami tőlem telik. Én is szeretném viszontlátni a Földet, bár tudom, hogy ez számomra nem

lehetséges. – Az öreg sámána válaszátl a Tökéletlen apja összerezent.

– Ne mondd ezt! Még mindig készíthetsz egy másik Vyo... – Eremia elhallgattatta.

– Lehetetlenség. Nincs több átalakítható lepkegubóm. De ne szólj semmit Morgának! – A papnő betegsége Seruntét a panacedariumba. Kihúzott egy az asztal alatt lévő, régi fiókot, amelyet a suflio gőze simogatott. Kivett belőle egy vastag, borostyánkőszínű papírlapot, rágyújtott a sárga fitubára, és a számolýra roskadt. Földig érő, hófehér gézruhájának belső zsebéből egy vékony, átlátszó pennát húzott elő, amelynek belsejében vöröses folyadék csordogált. A kitörölhetetlen tintát már nagyon régóta nem használta.

– Mit csinálsz? – érdeklődött Serunte, miközben helyet foglalt a panacedarium kényelmes karosszékében.

– Megírom Morgának az utolsó levelemet – válaszolta a sámána, ajkai közé szorítva fitubáját.

– Az utolsót? Miről beszélsz? – A fhar úgy tett, mintha nem értené.

– Igen... te is tudod. Előbb halok meg, mint te. Soha nem látom viszont a Föld halványkék égboltját. Viszont azt akarom, hogy a lányod kövesse, és teljesítse végakaratomat. Én magam adom át neki a levelet. Amikor a Földre ér, felbonthatja. Te pedig ott leszel mellette... Mindenesetre a zöld ládika rejti örök életedet. Tehát, ha máshogyan is, de ismét együtt leszünk. Nem úgy, mint két szerencsétlen hús-vér ember, hanem emlékekkel és szeretettel teli lelkeként. – A papnő megindító beszédére Serunte végtelen szeretettel pillantott rá.

Miközben Eremia írt, odakint a szélviharban a Tökéletlen és Pliope az eget kémlelte.

A Vyomaga felcsillant, apró, kék gyémántokat szórva a levegőbe, amelyek a szobrok között keringtek és a szökőkút vizét fodrozták, a vékony vízsugarak pedig a magasba lövelltek. Minden jel arra utalt, hogy valami fontos és tragikus dolog van készülóban.

„A kiáltások... ezek a kiáltások egyre csak gyötrik elmémet.” Morga a fejét rázta, miközben a Vyomaga szikrái továbbra is körülötte keringtek.

Animea hangja váratlanul érkezett. A szél elhallgatott, nem füttyült tovább. A Vyomaga ismét életre keltette a Tökéletlen édesanyjának szavait.

Drága, egyetlen kislányom, erősítsd meg szívedet.

Sötétség és vér gyöttri ifjú szerelmedet.

A rácsos ablakok, a düh könnyei,

a reménytelenség kiáltásai.

Ezeket hallod most.

A kiáltások Aurea Nyos felől érkeznek.

Készülj fel, mert a mágia erejével kell

legyőznöd a gyűlöletet!

A szél segítségedre lesz.

Büszke vagyok rád, és tudnod kell, hogy édesapád

soha nem hagy magadra.

Együtt fogunk vigyázni rád, mindörökké.

Morga mozdulatlanra dermedve a kék Lepkegubót bámulta, miközben a Halványkék Hold fénye megvilágította ibolyaszínű szeplőkkel pöttyözött arcát. Döbben nyitotta szóra a száját, de csak egy név hagyta el ajkát. – Szerelmem... YHARI!

A Vyomagát magához szorítva, a csillagos égboltot kezdte fürkészni. A hatalmas világegyetem semmit sem jelentett számára. Abban a pillanatban a félelem örvénye

és mélysége tartotta fogva: rettegett, hogy szerelmével valami súlyos dolog történt.

Pliope félénken közelebb lépett hozzá. – Yhari erős... majd meglátod, hogy a fharok nem tudják... – Morga azonnal félbeszakította az ancellánst.

– Megölni? Nem! Soha! Csak a testemen át! – A lány érezte a torkát szorító gombócot, amitől alig kapott levegőt.

Ahogy beléptek a házba, becsapták maguk után a bejárati ajtót, és együtt indultak a panacedarium felé.

A Tökéletlen borzas hajjal, kezében a Vyomagát szorongatva, nem rejtette véka alá aggodalmát: mindent elmesélt édesapjának és Eremiának, akik aggódva hallgatták.

– Mennem kell! Yhari veszélyben van! – Morga pánikba esett, a sámána pedig az asztalba kapaszkodva feltápászkodott a zsámolyról, mialatt úgy érezte, Emiós valamennyi baja az ő vállára nehezedik.

Összehajtogatta a borostyánszínű papírlapot. Átkötötte egy egyszerű, Ciungata kéregből készült zsinórral, megragadta a zöld ládikát, és az egészet átnyújtotta Morgának.

– Most nyugodj meg, és rejtsd az oboliódba a levelet és a ládikát. Tudod, mikor kell majd kinyitnod őket. – Eremiának szinte alig volt már hangja.

A Szél Mágusa a legszívesebben azonnal elolvasta volna a levelet. – Ugye fontos?

– Igen az. Legalábbis számomra. Most azonban azzal foglalkozz, hogy megmentsd a szeretett dakí életét, és találj meg a Harmadik Szent Kódot! Szükséged van az utolsó kulcsra. Ahhoz hogy megtaláld, egyedül kell megfejtened Okrad rejtvényét. Szembe tudsz nézni a sorssal. Meg kell tenned. – Fél szeme elfeketedett, a másik

is szinte teljesen zárva volt. A sámána az asztalra támaszkodva fáradtan lehajtotta fejét. Serunte egyetlen szót sem szólt. Semmi sem jutott az eszébe, amikor leányára nézve megértette, nem tud neki úgy segíteni, ahogyan szeretne.

A Tökéletlen kihúzta magát, és emelt fővel megfogadta önmagának, hogy a végsőig harcolni fog: az élete árán is megtalálja a harmadik kulcsot. Fogta a ládikát, belerakta az obolióba, majd megmarkolta a levelet. Tudta, hogy Eremia öröksége ott rejlik abban a borostyánszínű papírlapban. Megsimogatta száraz és durva kezét, megcsókolta a kumkumot, amely már egészen halványpiros színben pompázott, majd azt suttogta: – Tiszteletben tartom a próféciát. Itt őrizlek a szívemben, mert te vagy számomra a második édesanyám. Amit tanítottál, nem fog kárba veszni.

Eremia engedett az ölelésnek, és halk sóhajában több érzés rejtett, mint bármilyen kiejtett szóban.

– Szeretlek. Nagyon. Nem tudok nélküled élni... Ne hagyj el... Még ne! – A Tökéletlen már sírni sem tudott. Gondolatai a szívébe markoltak: egyrésztől aggódott Yhari miatt, másrészt nem szívesen hagyta magára a papnőt és édesapját.

Eremia nem akarta, hogy Morga ostorozza magát, ezért megfogta a kezét, és így szólt hozzá: – Van itt még valami, amit meg szeretnék tenni, és édesapád, a Kar-mikus Medicina legfőbb szakértője, segítségemre lesz benne – jelentette ki a sámána, a Bocca Flamma alatt álló nagy hordóra mutatva.

Serunte döbbsen pillantott rá. – Segítenem kell neked? Na, de mi van a hordóban?

Morga és Plioje várakozással tekintett a titokzatos tartályra. A papnő egy újabb meglepő rejtélyt készült

felfedni előttük. – Germinicus lét tartalmaz. Ez egy olyan folyadék, amelyet csak nagyon nehezen tudtam előállítani a Quercus Alba fák nedvének felhasználásával. Ám ahhoz, hogy hatásos legyen, egy olyan alkimikus eljárás is szükséges, amit Serunte, csakis te vagy képes elvégezni.

A fhar többet akart tudni. – Miért? Mire való a Germinicus lé?

– Ez a meddőség elleni szer. Kötelességünk felszabadítani az ancellánsokat és az u'ndariákat ebből a borzalmas állapotból. Amikor odaérünk a Földre, termékenynek kell lenniük, mint az egykori nőknek és férfiaknak. Nem igazságos, hogy csak a gestálok szülhetnek gyermekeket. Bízom abban is, hogy a formula működni fog az u'ndariókon és az ifjú dakíkon is, akik a Birodalmi Törvény miatt szintén nemzéseképtelennek születtek. A Dharma Patala sajnos elrendeli ezeket a borzalmas szabályokat. – Eremia beszéde boldogsággal töltötte el Pliopét, aki hálás köszönetet mondott a papnőnek.

– Igen, Eremia. Igazad van – szólt közbe Serunte. – Az emberiség jövője miatt meg kell tennünk. Ám biztos vagy benne, hogy a Germinicus lé működni fog?

– Szinte teljesen biztos. Viszont szükségem van a segítségedre. Karmikus kísérletekre van szükség. Valószínű, hogy kellenek még egyéb anyagok is, hogy aktiválják a főzetet – tette hozzá a sámána.

Serunte elkomorodott. – Az oboliómban rengeteg olyan dokumentum és kutatási anyag volt, amit a Cripto Centrumban végeztem, és ez most roppant hasznosnak bizonyulna. Sajnos az obolio tönkrement, amikor Aurea Nyosban folyt a harc. Remélem azért, hogy az emlékezetem még a régi.

Eremia is bosszúsan legyintett. – Az én obolióm pedig ott maradt Mantrakor városában, az üzletben.

Pliope bólintott. – Persze. Hiszen nem hozhattad magaddal. Máskülönben a fharok rájöttek volna, hol tartózkodsz, amikor Limbia szigetére mentél, Morgát megkeresni.

A Tökéletlen letérdelt az ősőreg fhar elé. – Elintézem, hogy visszakapd az oboliód. Fontos, hogy a dokumentumaid biztonságban legyenek. És persze azért, hogy tartani tudd velem a kapcsolatot. Ha sikerül létrehoznotok az alkimikus meddőség elleni főzetet, az egy hatalmas ajándék lenne, amely mindenkit egyenlővé tesz.

– Akkor most indulhatunk Mantrakor városába! Talán sikerül elhoznunk Ereмиának az oboliót. Utána elmegyünk a Hamandor zuhataghoz, ahol már várnak ránk a többiek. – Pliope javaslata kivitelezhetőnek tűnt.

Ám a Morgára váró súlyos viszontagságok már küszöbön álltak: édesanyja szavai profetikusnak bizonyultak. A Tökéletlen Yharira gondolt, és arra, mi történhetett vele.

A kert felől érkező zaj azonban elvonta mindannyiuk figyelmét. Serunte felszisszent, de nem tudott talpra állni karosszékéből. Eremia riadtan rogyott vissza a zsámolyra. – Őrszemek... Okrad! – csak ennyit sikerült kinyögnie.

Morga kirohant, készen arra, hogy szembeszegüljön az ellenséggel. A mindenre elszánt Pliope pedig követte.

A hold fényében egyszer csak egy fenséges vadria bukkan elő. A cicobiák finoman tették le lábukat a füves fõvenyre, és hangosan kelepeltek hosszú csőrükkel.

A Solmo leállt, az ajtó kinyílt.

Sasima lépett ki rajta, csodaszép zöld ruhája darabokban. – MORGA! – kiáltott fel, karját kitérve.

A Tökéletlen eléje szaladt. – Mit keresel itt? Mi történt? Ugye Yhari miatt jöttél?

– Igen... Yhari. De honnan tudod? – kérdezte meglepetten a gestál.

– A Szél szólt hozzám... és édesanyám hangja sem hazudik nekem. – Morga szorongott.

Amikor Sasima elmesélte, hogy Yhari Smartika foglya, az ifjú mágus úgy érezte, mintha ezernyi kardszúrás hasogatná a szívét.

– A Szélre esküszöm, ha csak egyetlen ujjal is hozzányúlt, bosszúm gyilkosabb lesz, mint az Itterbio – sziszegte fogai között.

Késő éjszaka volt, ám Morga szeme úgy ragyogott, akár a gondolatait hevítő tűz. Hozzáért a mellkasán függő gualhoz, megigazgatta szakadt neoprén overallját, és beszívta a nedves, hús levegő illatát. Cilla rikoltása halatán meghátrált. A pirossz lány panaszos nyögések kíséretében kiugrott a vadriából, és megrázta sárga tollazatát, így fejezve ki a dakí elvesztése miatti fájdalmát. Pliope és Sasima egyetértően pillantott egymásra, szörnyen aggódtak Yhari miatt. Aztán az ajtóból előbukkant egy roppant bánatos, szürke szempár is. Wapié.

– Drága kis naplopóm! – kiáltott fel Morga, és széttárta karját.

Az esetlen, tollas madár szökdécselve rohant felé, kinyújtotta hosszú nyakát, és körülfonta a Tökéletlent, miközben úgy csipogott, mint valami kiscsibe.

– Nyugodj meg, tudod jól, hogy megmentem Yharit! – suttogetta, és megsimogatta hűséges barátja puha, hófehér tollas pofácskáját.

Sasima megigazgatta kócos haját, majd Eremia és Serunte felől érdeklődött. Az ancelláns megnyugtatta, és elmagyarázta, hogy bár már összeszedték magukat,

még nincsenek olyan állapotban, hogy továbbindulhasanak. – Én itt maradok velük, ti pedig menjetek! De ne felejtsetek el Eremia obolióját! – jelentette ki csillogó szemmel, és alig látható mosollyal.

– Az oboliót? Ott hagyta Mantrakorban! – A gestál tökéletesen emlékezett rá.

– Igen. Pontosan – válaszolta Morga, aki már kieszelte a tervet. – Akkor Pliope itt marad, míg te, Sasima elmész az obolióért. Eremia végtelenül hálás lesz érte. Az obolio olyan dokumentumokat és formulákat tartalmaz, amelyekre szüksége lesz, hogy létrehozza a meddőség elleni ellenszert. Érted?

A gestál elmosolyodott. – Valóban? Akkor mindenkinek lehetnének gyermekei... Hiszen ez csodálatos!

Pliope egy mosollyal válaszolt. Sosem hitte volna, hogy az ifjabb generációk egyszer felszabadulhatnak a fharok által meghozott borzalmas meddőségrendelet alól.

Morga hosszan elmosolyodott. – Mivel a spilonga használhatatlan, én Wapival és Cillával kelek útra. A megbeszélt időben ott leszek Emiós népe előtt. Ne aggódjatok miattam! Samhar erdeje nem hagy cserben még akkor sem, ha sötétben kell lovagolnom. Minél előbb magamhoz akarom ölelni Yharit.

Sasima megállította. – Smartika téged akar. Csak akkor engedik szabadon Yharit, ha a fharok kezére adod magad.

– Még hogy feladjam magam? Smartika megbolondult! Yhari szabad lesz. Ez az egyetlen feltételem. Ez alkalommal Aurea Nyos a miénk lesz! – Morga felpattant Wapi hátára, és Cilla követte őket.

– Gyerünk, naplopóm, emeld a lábad, fuss villámsebessen! – A strucc hatalmas rikoltással bevetette magát

a megkövült fák és bokrok közé, nyomában a bizarr Cil-lával. Semmiképp sem mondott volna le egy jó kis futásról.

Árnyékaik belevesztek az éjszakába. A lány szellő megszimogatta a vadria és a spilonga mellett ácsorgó Sasima és Plioep arcát.

– Attól félek, ez alkalommal nem fog sikerülni. Smartika minden nagy erejű varázslatát be fogja vetni. Remélem, Yhari túléli. – Sasima annyira fáradt és elgyötört volt, hogy minden megjegyzése negatívan csengett.

Az ancelláns megszímította kopasz fejét, lehunyta rózsaszín szemét, és így szólt: – Morga az egyetlen reménységünk. Hinnünk kell benne. Az erejében. A Szelében. Nem gondolhatod, hogy hiábavalóan forgattuk fel Emióst. Mindannyiunknak vannak halottai, a fájdalom ott lakozik szívünkben, mégsem akarnék ismét a fharok és az örült Birodalmi Törvény rabszolgája lenni.

A gestál felismerte negatív hozzáállását, és így szólt. – Igen, igazad van. Reménykednünk kell. Én is látni akarom a Földet. És szeretnék Gardenio mellett maradni. A köztünk született szerelem a legszebb dolog, amit Morga Szele ajándékozott nekünk. E nélkül a kislány nélkül senki nem értette volna meg az élet igazi lényegét.

Sasima beszállt a vadriába, mire a cicobiák felkészültek a felszállásra. Plioep nézte, ahogyan a repülő hintó a magasba emelkedik, és bánatosan visszatért a házba, ahol a két idős fhar utolsó és fontos mágikus találmányával foglalatосkodott.

Az éjszakai köd még ott táncolt Samhar erdejének fái között. Az óriási Quercus Alba alatti csendet megtörtelte Morga sírása. A Tökéletlen megállt kedvenc fájánál, mely annyi éven át ringatta göcsörtös ágain.

– Itt találkoztam veled először, Yhari. A karjaidba zuhanva illatod úgy ölelt át, mint valami puha, meleg takaró. Aranyszínű szemed összefonódott tekintetemmel, és már semmi sem választhatott el többé bennünket. Drága szerelmem, nem engedem, hogy bajod essék! – suttogta a Szél Mágusa, letörölve könnyeit.

Első találkozásuk emléke annyira felkavarta, hogy lábai reszketni kezdtek. Úgy próbált erőt gyűjteni, hogy átölelte a Quercus Alba hatalmas törzsét, míg a fából áradó jótékony hatás meg nem nyugtatta.

Ezután fürgén felugrott Wapi hátára, és folytatta őrült vágtaját Hamandor zuhatagai felé.

A láncra vert Yhari gondolata, aki talán valami nyirkos sarokban raboskodik Smartika tornyában, összeszorította a szívét. A szél az arcába csapott, haja lobbogott. Büszke tekintettel készült a gonosz fharok elleni legkeményebb csatára, akik továbbra is ragaszkodtak abszolút hatalmukhoz.

2.

A szerelem elleni elixír

Hamandor zuhatagai

Virágzó évszak – az 500. esztendő 37. napja

Hőmérséklet: 27 fok

Elfeketedett Vörös Hold és nappali Fehér Hold

A sziklák közé szúrt gobbiosók tüzes hegye megvilágította Hamandor zajos zuhatagait. A hajnal rózsaszínre festette a szürke égboltot, ahol lassan felkelt az egyre feketedő Vörös és Fehér Hold. A halk erdő illata fogadta a fáradt és kiéhezett lázadókat. Többségük egész éjszaka megállás nélkül gyalogolt, a szerencsésebbeknek azonban az Aurea Nyos istállóiból elmenekült pirosszok vagy dromanták nyergében sikerült átkelniük a Krop-6X területének kanyargós ösvényein.

Asérülteket a vadriák és a spilongák szállították, amelyeket a megkövesedett bokrok mögötti kis réten hagytak. Mindenkinek csak a pihenésen járt az esze, miközben Morga visszatérését várták. Az u'ndariók leheveredtek a Gnídiumcserjék mellé, az ancillánsok és a gestálok a hatalmas fák tövében aludtak. A dakík inkább a csatát

túlélte pirosszok mellett maradtak, és megpróbálták megetetni őket az Equisetum Arvense csomókkal. A víz-esés szélénél a cicobiák oltották szomjukat jó néhány dromanta társaságában, akik széles orrlukaikon forró gőzt fújtak ki. Csak az u'ndariák nem pihentek. Apró máglyákat gyújtottak, hogy megsüssék a maradék Rosa kenyeret, az egyetlen élelmiszert, amely a húsz kosár Cornine almán kívül még megmaradt.

– A kenyér és az alma nem ad sok energiát. A sebesülteknek szükségük lesz valami táplálóbb ételre – jelentette ki Gardenio, közelebb lépve az egyik máglyához.

Drima rámutatott a kis csapat oca palmatára, amelyeket nagy nehézségek árán cipeltek magukkal az egyik vadrián. – Megehetnénk a tojásokat. Nagyok és táplálók.

– Ti csak az ételre gondoltok, én viszont képtelen vagyok letuszkolni a torkomon akár egyetlen gerezd almát is. Yhari jár a fejemben. Ki tudja, hogy van, és mit tesz-nek vele – tette hozzá Horp, és megszorította a fekete cramosfogat.

– Ma estig van időnk. Morga biztosan kitalál valamit, hogyan szabadítsuk ki Yharit. – Drima megsimogatta Horpot, és egy szelet meleg kenyeret nyújtott neki.

– Nemsokára megérkezik. Gondolom, Sasimával együtt jön a vadrián: ő vitte a rossz hírt Yhariról – fűzte hozzá Gardenio, sűrű, vörös szakállát vakargatva.

– Biztosan odalesz. Remélem, Serunte jobban van, és Eremiának sikerült meggyógyítania. Ha nem így lenne, akkor fel kell készülnünk a legrosszabbra. – Az ifjú ancelláns közelebb húzódott a tűzhöz, hogy felmelegedjen és lenyugodjon.

Éles rikoltás hallatszott a hatalmas fák felől, Morga érkezését jelezve.

– Ez Cilla... felismerem hisztérikus rikoltozását – kiáltott fel Horp, és hirtelen megfordult, miközben Borbio és Falia már lelkesen kocogott tollas barátaik felé.

Gardenio a homlokát ráncolta, mert nem értette, Morga miért nem a repülő hintóval érkezett, amelyet párja, Sasima vezetett.

A Tökéletlen lepattant a pirossza hátáról, és Horp felé futott. – Drága barátom, van valami híred Yhariról?

Asötét bőrrű dakí lesütötte a szemét. – Nincs. Smartika karmai között van, és minél előbb ki kell őt szabadítanunk – jelentette, átnyújtva neki a fekete fogat.

Morga tenyerébe szorította az amulettet, és a szívéhez emelte. – Egyedül szállok szembe Smartikával. Nem akarok több vérontást. A fharok engem akarnak. Én pedig elboldogulok velük!

Horp és Drima döbbsen bámult rá. Morga át akarja magát adni a diktátoroknak? Úgy döntött, hogy feláldozza magát szerelme szabadságáért?

Drima eléje állt. – Mi soha nem hagyunk magadra! Együtt fogunk harcolni, és ne félj, senki sem hátrál meg. Persze vannak, akik nem olyan bátrak, de a szabadságvágy és a fharok bukása lelkesíti Emiós népét. – Az ifjú ancelláns elkeseredetten megérintette kopasz fejét, és rózsaszín szemét egyenesen a lányra szegezte. – Morga, nélküled ránk csak a halál vagy a rabszolgaság várna. Te megtanítottad, mi a szeretet, szerelem, barátság. Beszéltél a Földről, és elárultad az igazat a fharokról. Semmi sem választhat el bennünket. Melletted állunk.

A Szél Mágusa körbepillantva észrevette a fűben kuporgó sebesülteket, majd tekintete továbbsiklott Emiós népére, akik csendesén bámulták. Úgy ezren lehettek: fáradtak voltak, elgyötörtek és hontalanok.

A Tökéletlenre vártak, hogy megerősítse elszántságukat. Ő volt a vezetőjük, akire felnéztek, nem csalatkozhattak benne. Nem adhatta át magát a Yhari iránt érzett fájdalomnak.

Elérkezettnek látta az idő, hogy beszéljen hozzájuk.

Az u'ndariók feltápáskodtak fekhelyükről, az ancélánsok és a gestálok egymás mellett maradva reménykedő szavakat mormoltak.

Morga felmászott egy, a zuhatagok mellett emelkedő, hatalmas sziklatömbre, miközben az obolio körülötte keringett.

Egy kis Gnídium gyümölcsöt vett a szájába, majd miután összerágta, sietve kiköpte. Így könnyedén ésazonnali hatást kiváltó, harsogó hangon szólhatott mindenkéhez.

Büszkén, egyenes háttal, felemelt fővel kitárta karját, hogy felhívja magára a figyelmet. – Erőtök bátorsággal tölt el. Köszönet nektek mindazért, amit tettetek. Most érkezett a pillanat, hogy megvívjuk a fharok elleni végső csatánkat. Yhari életéért a fejemet kérik cserébe. Mégsem félek. Haragunk a szél szárnyán száll. Sötétedéskor elindulunk Aurea Nyos felé, és semmiféle gonoszság nem állhat majd a prófécia útjába. Bízatok bennem! Sikerülni fog! Édesapám és a Fehér Papnő már túlságosan öregek és erőtlenek, ezért nem lehetnek most itt, velünk, de bejelenthetem, hogy egészségi állapotuk ellenére egy olyan főzet elkészítésén fáradoznak, amely mindenkit boldoggá tesz: a meddőség ellenszerén. Lehetnek gyermekeitek, akik értelmet adnak az életeteknek!

Örömujjongás rázta meg az erdő csendjét. A kitörő boldogság hangja úgy zengett, akár egy lelkes kórusé; még a Hamandor vízesések vad zúgása is eltompult mellette. Morga felmutatta a cramosfogat, és reszketve

fejezte be beszédét. – Yhari a szerelmem. És a kedvesét nem hagyhatja cserben az ember. Megígérem, hogy nem térünk vissza nélküle. Csakis akkor találhatom meg a Tertia Chartum Psichát. Most pedig pihenjete, egyedül kell maradnom, hogy összpontosítani tudjak. A vérem, a lelkem, a szívem benne lesz a Szélben, amely mindig is elkísért.

Morajlás kísérte Morga utolsó szavait. A dakík voltak a legnyugtalanabbak, azonnal cselekedni akartak, és magukhoz akarták ölelni Yharit. Horp megpróbálta lenyugtatni a kedélyeket.

– Vissza kell nyerni az erőnket, egész éjjel vágtattunk és gyalogoltunk. Hagyjátok, hogy Morga jelölje ki a sorsunkat. Kizárólag ő mondhatja meg, milyen stratégiát válasszunk. Sötétedéskor szembeszállunk a fharokkal. Vad küzdelem lesz. – Yhari barátja összehívta a fiatalokat és a gyermekeket, kiosztotta nekik a kenyeret és az almát, miközben a máglyák füstje az ég felé gomolygott. Drima az ancillánsok mellett maradt, és elismételte, hogy Eremia és Serunte varázslata megváltoztatja majd az életüket. – Gondoljatok a jövőre! Képzeljétek el, hogy nekünk is lehetnek gyermekeink, és nem maradunk szeretet nélküli, steril lények.

Morga leszállt a szikláról, és eltávolodott az erdő felé Wapival és Cillával a nyomában. Gardenio sietősre fogva lépteit, utolérte. – Sasima hol van?

– Elment Mantrakorba, hogy visszaszerezze a papnő obolióját. Remélem, mielőbb sikerrel jár, mert nagyon rossz, hogy semmi kapcsolatom sincs Eremiával és édesapámmal.

A vörös u'ndario feltolta homlokára keménykalapját. – Egyedül a Krop-0 körzetben? De az veszélyes. Az Őrszemek lefülelhetik.

– Mindannyian veszélyben vagyunk. Ez egy fontos pillanat, és én már nem bírom elfojtani Yhari iránti fájdalmam. Hinnünk kell az elképzeléseinkben! Össze kell tartanunk! Csakis így győzhetjük le majd az Aurea Nyosban élő átkozottakat.

Morga fáradtan, töprengő tekintettel, szakadt ruhában és foszladozó csizmában rugdosni kezdte a har mattól nedves földet, majd lekuporodott egy aprócska Quercus Alba tövébe, és mély lélegzetet vett.

Mellkasán ott függött a gual, amely, mint valami inga, ritmusosan verte az időt. Morga érezte a felelősség súlyát: a prófécia a győzelem felé vezető utat jelezte, ám túl sok akadály gördült útjába, miközben a cél felé haladt.

– Yhari... hallom a kiáltásod. Segélykérésed az elmémbe hatol. Tarts ki... tarts ki... jövök, megmentelek – suttogta, megcsókolva a cramosfogat.

Az obolio a göcsörtös ágak között zümmögött. Morga úgy döntött, felhasználja alkimikus ismereteit, hogy egy új, végső formulát találjon Okrad és Smartika ellen.

– Ambalisok... Használhatnám az Argentum Flui formét a számmal, de igen valószínű, hogy a fharok is megalkotják ugyanazt az Ambalist, és a végén csak részleges győzelmet aratnék. Itt valami egészen más kell. A Szélre lesz szükségem – jelentette ki, és a gőzt puffogó obolio felé nyúlt.

Kinyitotta a rekeszeket, ellenőrizte az üvegcséket és a dobozkákat, a köveket és az iratokat. Reszkető kézzel lapozgatta a Flatust, vörös füzetét. *Négy elem: víz, föld, tűz és levegő. Meg kell találnom az ötödik Szelet. Az majd örökre elsöpri a Gonoszt* – tűnődött.

Hirtelen valami forróságot érzett a gyomrában, amely egyre csak terjedt, míg végül elárasztotta egész testét.

Mintha tűz égett volna az ereiben. Felemelte a fejét, majd szeme elkerekedett, és akár a gyémánt, csillogni kezdett: – EGYESÍTENI! Egyesítenem kell a Szél varázslatomat az Ambalisok erejével! – kiáltott fel lelkesen.

Az egymás mellett fekvő Wapi és Cilla a fához dörögölte csőrét, és a Tökéletlent bámulta, aki arra készülődött, hogy belevágjon legújabb varázslatába. Kíváncsian várták az eredményt. Morga végigböngészte a Szél varázslatokat, majd figyelmesen újraolvasta az Alchemios Brevist, és egyenként elismételte az Ambalisokról szóló magyarázatokat.

Fellapozta a Plantariumot is, végül behunyta a szemét, és belélegezte a friss, reggeli levegőt. Az ég felé emelve a kezét, a Szelet szólította. A Szél könnyedén, hömpölyögve, láthatatlanul és csendesen érkezett, körbeélve Morga testét. Mint valami láthatatlan köpeny, simogatta arcát, karját, lábát. A fuvallatok behatoltak a szakadt neoprén overall résein, és a Tökéletlen érezte a lelkébe hatoló természeti energiákat. Haja lebegett a szélben. Semmilyen zaj nem szakíthatta félbe ezt a harmonikus varázslatot.

A Szél lassan továbbállt, ám Morga mosolygott és megnyugodott. Már nem hallotta Yhari kiáltásait. Valami mélységes nyugalom szállta meg, mely lecsendesítette félelmeit. Hosszú gondolkodás után írni kezdett a vörös füzetbe. Már tudta, mit kell tennie, hogy kiszabadítsa szerelmét, és véget vessen a diktatúrának, amely ötszáz éve sanyargatta Emiós népét. A próféciaának be kell teljesednie, be kell fejeznie útját, és dicsőséges győzelemmel kell véget érnie, ami visszaviszi a Földre az emberi élet reményét. Határozottan és meggyőződéssel írta le gyorsan mindazt, amit a Szél varázslata diktált neki.

AZ EGYESÍTÉS SZELE

GLOBA INTOTIA

Hozzávalók: Egyesítsd Argentum Fluiforme Ambalóját (Győzelem), és a Vér Arzén Ambalóját (Pusztítás), majd mindehhez add hozzá a Barosmio Betulino száraz toxikus gyümölcsseit.

Beindítás: Egyetlen, az ég felé törő kiáltás.

Eredmény: Tűz és föld örvény, amely az ellenségekre zuhan.

Varázsszava: „Veritas Flamma”.

Reakció: Elpusztítja és foglyul ejti az ellenséget, miközben az izzó magma alá temeti őket.

Időtartam: 6 óra.

Előállítás: A földre szórni tökéletes kört formálva az Argentum Fluiformét és a Vér Arzént, és ennek belsejébe helyezni a Barosmio Betulino toxikus gyümölcsseit. A „Veritas Flamma” varázsigé ropant erős forgószelet hoz létre. Ezzel egy időben a levegőbe kell rajzolni a 9-es és 10-es Ambalist. Egy perc elteltével tűz- és földoszlop kerekedik, amely bekeríti, továbbá törmelékkel és lángokkal borítja be az ellenséget.

A Barosmio Betulino gyümölcs dobozával a kezében Morga mozdulatlanul állt. Merev tekintettel bámulta a köveket és a nedves földet az erdőben. *Működni fog. Működni kell! Biztos vagyok benne, hogy az Egyesítés Szele elsöpri majd a hamis fharokat. Aurea Nyos száz tornyából hamu és sár lesz* – gondolta összeszorított szájjal.

Eltökélten kellett hinnie alkimikus erejében, habár semmilyen egyértelmű bizonyítéka nem volt rá.

Lehetetlen és igen veszélyes lett volna kipróbálnia, mert elpusztíthatná Samhar erdejének fáit, valamint veszélybe sodorná saját és a többiek életét. Ám a Szél nem csaphatta be, és ezzel a varázslattal Morga legyőzhetetlen erejét fogja bizonyítani.

Kimerülten, lihegve, kalapáló szívvel heveredett le a fűbe, és mély álomba szenderült. Wapi és Cilla ott örködött felette, le sem véve róla a szemüket.

Ilyen védtelenül, álomba merülve egyáltalán nem tűnt a prófécia bátor mágusának, csak egy tejfehér bőrű, karcsú kislánynak, akinek arcát ibolyakék szepők tarkították.

A fákon túl, a zuhatag közelében, néhány u'ndario fágákat hasogatott, hogy lándzsákat és egyéb védelmi eszközöket készítsen belőlük. Pár dakí pedig lapos köveket gyűjtött, hogy megélesítse őket. Ám nyugtalanító susogás kúszott be a bokrok és fák közé Samhar erdejében. Világító szempárok kémlelték a lázadókat. Azt fürkésztek, miben mesterkednek. Aurea Nyosból két Őrszem érkezett Smartika parancsára. A pramágus asszony tudni akarta, mire készül Morga, és hogy valóban szándékában áll-e átadnia magát a fharoknak. Emellett a Mágikus Lények küldetése más célt is szolgált: át kellett adniuk a Tökéletlennek egy levelet, amelyet Yhari írt.

Az elmúlt éjszaka folyamán ugyanis igen nagy horderejű dolog történt Aurea Nyosban. Okrad és Smartika jóvoltából komoly gyanakvás ébredt a Tökéletlen által hangoztatott igazság iránt. A fharoknak még nem sikerült feltartóztatni a próféciát, és megölni Morgát. Ellenben azon ügyködtek, hogy meggyengítsék Emiós népének szabadságvágyát, és visszaállítsák a Birodalmi Törvény szabályait. Feltétlenül szükséges volt, hogy az

u'ndariók, ancellánsok, gestálok és dakík elhatárolód-
janak a Szél Mágusától, és rávegyék őt, hogy adja át
magát Smartikának. Ám legelsőként vissza kellett sze-
rezniük a jogaikat. Ehhez meg kellett őket győzni, hogy
kizárólag a fharok az igazi Élet Mesterei, ők örökkéva-
lók és igazak. Ahhoz, hogy ezt a merész tettet végre-
hajtsák, Smartika egy igazán kegyetlen csalást eszelt
ki, ami Okradot is végtelen elégedettséggel töltötte el.

Az új csapda középpontjában Yhari állt: senki sem tu-
dott volna nála jobban Morga szívére hatni.

Aznap éjjel lehetetlen volt megállítani a lehető legke-
gyetlenebb bosszút. A Szél Mágusa hallotta Yhari üvöl-
tését, tudta, hogy bajban van. Ösztöne, roppant kifino-
mult megérzése nem tévedett. Yhari óriási veszélyben
volt. A Tökéletlen mély álomba zuhant, bár nem tudta,
mi vár rá. Egyetlen cél vezérelte: az Egyesítés Szelének
mágiája. Ezt akarta használni, hogy újra magához ölel-
hesse a szeretett, szőke dakít.

Ám a fharok gonoszsága nem ismert határt, és erről
hamarosan Morga is meggyőződhetett.

Ezután az éjszaka után Yhari sorsa megváltozott, és
fennállt a veszély, hogy ezzel egész Emiós sorsa meg-
pecsételődik. A fiú egyedül maradt a bánatával és el-
keseredésével. Kiáltásai visszapattantak Smartika tor-
nyának lépcsőivel szemben található keskeny, szűk rak-
tárhelyiség vastag, fekete falairól. Ez volt a börtöne.
A jéghideg márványpadlón kuporgott, és azon töpren-
gett, hogyan tudna szerelméhez szökni. Egyetlen kiút-
nak azonban csak a vasajtó bizonyult, amely négy la-
kattal és egy hosszú vaslánccal volt lezárva. Kizárólag
kívülről lehetett kinyitni, és mind a négy kulcs az átko-
zott Smartikánál volt.

Yhari egyetlen másodpercet sem aludt. Egyfolytában kiabált, öklével verte az ajtót, amely elválasztotta a hőn áhított jövőtől. Amikor az egyik Őrszem kinyitotta a cella kémlelőnyílását, hogy betolja neki az élelmet és a pohár vizet, könyörögni próbált a füstlénynak, habár tudta, úgysem hallgatja meg.

– Egyél és hallgass! – rivallt rá az Őrszem a kémlelőlyukon keresztül.

– Nem vagyok éhes. El akarok menni – válaszolta a fiú, miközben mereven bámulta a szívtelen Őrszem zölden fluoreszkáló szemét.

– Igyál, máskülönben meghalsz! Smartika nem akarja, hogy elpusztulj. Kész megmenteni Emióst a szerencsétlenségtől, és sikerülni fog neki. – Az Őrszem átadta a tálcát és az innivalót.

Yhari fogta a poharat, és gondolkodás nélkül felhajtotta a vizet. Nem is gondolta, micsoda tragédiát indít meg ezzel.

Amint megitta a folyadékot, hirtelen szédelegni kezdett. Láttá, hogy a falak mozognak, és a Lény szeme úgy világít, akár egy fényszóró.

Megtántorodott, majd elvesztette egyensúlyát, és a padlóra zuhant, mint valami krumpliszsák.

Ekkor az Őrszem kinyitotta a lakatokat. Egy hosszú, keskeny kéz lehúzta a láncot. Smartika volt személyesen! A pramágus asszony belépett a cellába, arcára szorítva a kaplát. Yhari fölé hajolt, és hisztérikusan felnevetett.

A teljesen kába ifjú kénytelen volt kinyitni a szemét. Smartika intett az Őrszemnek, hogy nyalábolja fel, és vigye a torony legfelső emeletén található szobájába.

Amikor Yhari magához tért, egy kényelmes, lila díványon találta magát, amelyet miscioso bársonyból

készült huzat borított. Egy hatalmas, virág alakú karosszékben pedig ott trónolt Smartika.

– Emlékszel rá, ki vagyok? – tudakolta a pramágus meggyőző hangon.

– Smartika... de hol vagyunk? Hol vagyok? – Yharinak csak emlékfoszlányai voltak. Fejében egy nemrég befejeződött csata emlékképei kavarogtak, ám nem tudta az okát. Elmosódott képek suhantak el a szeme előtt: sérült gyerekek, fekete füst és lángok. Távoli segélykiáltásokat hallott, majd a Solmók motorja döbörgött az égen, ahol vadriák és spilongák repültek.

– A tornyomban vagy, Aurea Nyosban. Részt vettél a fharok elleni lázadásban. Viszont én jól tudom, hogy hűséges vagy a Birodalmi Törvényhez, és meggyőződ a többieket, hogy adják meg magukat. Bátorságod és hűséged elnyeri méltó jutalmát. Okrad nagylelkű, ezt te is tudod. – Smartika felkelt a karosszékből és az utcára néző, nagy ablak felé indult.

Yhari beletúrt a hajába. Még mindig ködös elméjében igyekezett felidézni a történeteket, habár Smartika hangja megnyugtatta.

– Lázadás? Hová tűntek dakí barátaim? – Egyik kérdés követte a másikat, ám a fhar nem válaszolt, nehogy gyanút ébresszen a fiúban. Úgy gondolta, ha így hallgatja ki, akkor megbizonyosodhat róla, hogy a szerelem elleni elixír valóban jól működik-e.

Yhari kiitta a folyadékot, amelyet az Őrszem hozott neki, mert víznek hitte. Ám a szerelem érzését eltörlő elixír átlátszó és íztelen volt, így elérte a kívánt hatást. Smartika kifejezetten erre a célra készítette a dromantavérhez kevert Vrak belsőségekből kikevert és fehér rózsaolajjal hígított italt. Azért, hogy a folyadék a vízhez hasonlítson, még tett hozzá néhány Argentum granulátum

gyöngyöt, amely felolvadva minden színt és ízt kioldott. Végtelen örömmel töltötte a folyadékot a pohárba, miközben Morga és a szerelem haláláról álmodozott.

Láthatóan boldogan és elégedetten szemlélte, hogy műve hatásosnak bizonyult, így az ifjú már nem volt szerelmes a Tökéletlenbe.

– Nemsokára újra találkozhatok kis barátaiddal, és minden úgy lesz, mint azelőtt. Folytatódik életed a Briosia Kolónián, és ismét kedvedre szórakozhatsz Karash kis boltjaiban. Ám csak egy feltétellel... – Smartika kikucskált a kaplá résein, a fiú szemét fürkészsze.

– Mi lenne az? – tudakolta Yhari, miközben feltápászkodott a díványról.

– Meg kell tagadnod minden érzést a Morgának nevezett, Tökéletlen kislány iránt – jelentette ki határozottan a pramákus.

Yhari, aki még szédelgett és tántorgott, megtámaszkodott egy papírokkal és üvegdobozokkal teli, kerek asztalon. Amikor meghallotta Morga nevét, összerezzent, és eszébe jutott a lány ibolyakék szeme, bájos mosolya.

– Milyen érzést? Én... nem is tudom... nem hiszem, hogy lennének érzéseim. Az a Birodalmi Törvény ellen való véték! Emlékszem a kislányra, de nem tudom, hogy jártam-e vele... össze vagyok zavarodva. A gondolataim ködösek.

Yhari a gonosz főzet hatása alatt állt, és vére kezdett ismét átalakulni. A Desio-Z206, amely genetikailag elfojtotta a szerelem érzését, ismét ott folyt ereiben. A szerelem elleni elixír reaktiválta ezt, és elpusztította a szerelmes szívdobbanást, amely megértette vele az élet valódi értelmét.

Mi is az a szerelem?

– Nem lényeges, hogy minden aprócska részletre emlékezz. Csak annyit kell tudnod, hogy Morga az oka mindannak a rossznak, ami történik. Egy kezelhetetlen dakí, aki meggyőződött arról, hogy szerelmes vagy belé... Érted már? Egy undorító és pusztító, romboló érzés. Becsapott. Mindenkit becsapott.

A fhar odalépett a dakí mellé, és ahogy erős parfümét Yhari beszippantotta, még inkább megzavarodott.

– Nem... nem... A szerelmet nem! Ismerem és tiszteltem a Dharma Shyama 1. cikkelyét: „A szerelem pusztulást hoz” – válaszolta Yhari, mintha a szavak automatikusan hagyták volna el a száját.

– Pontosan! Pusztulást! És ez is történik. Morga a fharok ellensége, és meg kell őt állítani. Te megteheted. – Smartika már biztos volt benne, hogy kitalálta a végső csapdát a Tökéletlen elpusztítására, és alig várta, hogy ezt a sikert közölje Okraddal.

– Én? De hogyan? – érdeklődött a fiú, akinek már nem voltak tiszta gondolatai.

– Egy levél formájában. Írd meg Morgának, tudasd vele, hogy a szerelem nem létezik. Fejet kell hajtania a valóság előtt! Így Emiós egész népe megérti, hogy a lázadás rossz döntés volt. Csakis mi, fharok ismerjük a legnagyobb igazságot. Meg kell őt győznöd, hogy adja fel magát. Meg kell értetned vele, hogy őrült... őrült! Hogy a szerelem gyengeség, és katasztrófához vezet.

Smartika fogott egy pergament és egy aranypennát, majd a tollat a lila tintába mártva, mindkettőt átnyújtotta a fiúnak.

Yhari körbepillantott, a pramágusra nézett, majd a papírra. Magabiztosnak érezte magát, a fhar beszéde pedig megvigasztalta. Szenvedélymentesen, különösebb

odaadás nélkül írni kezdte a levelet, miközben Smartika páváskodva fel-le sétált a hatalmas ablakok előtt.

A SZERELEM MAGA A GONOSZ

Morga, a neved a Gonoszt idézi. Te csak becsapod és arra buzdítod Emiós népét, hogy lázadjon fel az Élet Mesterei ellen. Pedig jól tudod, hogy csakis ők jelentik számunkra a menekülést. A jövőnket jelentik. Semmilyen érzés nem köt hozzád. A szerelem romboló hatású és pusztuláshoz vezet. Add meg magad Smartikának, és felejtsd el örült tervedet! Ne is próbálj közeledni hozzám! Elborzadok, ha csak rád gondolok. Mindaz, ami kettőnk között történt, tévedés volt. Hamis. Én tisztetem a Birodalmi Törvényt. Tisztetem és becsülöm a fharokat. Semmi sem változtathatja meg Emiós szabályait. Soha nem fogok szeretni! Ez az én döntésem. Csakis az Élet Mesterei ismerik az igazságot, és ezért engedelmeskedniünk kell nekik.

Yhari

A szavak, akár a mérges fullánkok döftek belé, kitörölve az emlékeit.

Smartika gratulált a dakínak őszinteségéhez. – Nos, most az Őrszemek elviszik ezt a levelet a kislánynak.

Biztos vagyok benne, hogy kezes báránként fog megérkezni. Senki nem fogja követni. A nép megérti, hogy szavai hamisan csengtek, és minden olyan lesz, mint ezelőtt. – A pramágus magára hagyta Yharit az elegáns lakosztályban, és átadta a levelet a Füstlényeknek, majd megparancsolta, hogy mihamarabb találják meg a lázadók rejtekhelyét.

A gonosz boszorkány sietve elhagyta a tornyot, és egyenesen Okrad tornya felé vette útját. A csapda készen állt Morga számára.

Yhari képtelen volt tisztán gondolkodni, zavartság uralta elméjét. Csak bámult maga elé a szobában anélkül, hogy tudta volna, mi vár rá. Az éjszaka a hajnal első fényeire tovatűnt, és egy új nap virradt fel Emiós egén: úgy tűnt, a prófécia a semmibe vész.

A Yhari által írt levél már az Őrszemek kezében volt, akik rövid idő alatt elérték a Hamandor folyó zuhatait.

A nap és a két hold gyászos és alattomos fényben ragyogott, amely átszűrődött Samhar erdejének ágai között. A Lények fürgén haladtak előre, majd gőz- és füsttestükkel egyszer csak felbukkantak a lázadók előtt. Csuklyával takarták fejüket, ahogy hosszú, csillogó tőgájukban mozdulatlanul álltak a hitetlenkedő tekintetek kereszttüzeiben.

Az u'ndariók azonnal megragadták a gobbiosókat, és nemrég kovácsolt lándzsáikat. A dakík felkapták a kihegyezett köveket, készen állva, hogy elhajítsák a Lények legapróbb, rosszindulatú mozdulatára. Az ancállások és a gestálok a sebesültek védelmére siettek.

Gardenio és Horp lépett ki először a sorból. A dakí hangosan szólította meg őket, ezzel is jelezve, hogy egyáltalán nem fél tőlük. – Mit kerestek itt? Mit akartok?

– Át kell adnunk egy levelet Morgának – válaszolták, és fluoreszkáló szemük még jobban megcsillant.

Gardenio elkomorodott, majd büszke tekintettel oda lépett az egyik Őrszem elé. – Na, és ki küldte?

Az egyik Lény megmutatta a pergament. – Amikor Morga felbontja a levelet, elolvashatja, ki írta. Mi csak Smartika parancsát teljesítjük.

Drima is előlépett, és bátran megpróbálta kitépni a levelet az Őrszem füstkezőből. – Majd én átadom Morgának. – Ám a Lény, néhány centire a talaj felett lebegve hátrált. – Azt a parancsot kaptuk, hogy személyesen neki adjuk át. Nincs itt?

– Történt valami Yharival? – kérdezett vissza Horp, akinek nagyon rossz előérzete támadt.

– Nem válaszolhatunk a kérdéseitekre – felelte egyszerre a két Lény.

Drima Horphoz bújt. – Félek... Talán jobb lesz, ha szólunk Morgának.

Gardenio a kis Quercus Alba felé fordulva, ünnepélyes léptekkel a Tökéletlenhez sétált.

Wapi és Cilla kinyújtotta a nyakát, majd meglepetten pislogott a szakállas u'ndarióra.

Gardenio a mély álomba zuhant Szél Mágusa fölé hajolt. Megsimogatta Morga arcát, aki hirtelen felriadt.

– Gardenio? Mi történt? – kiáltotta felpattanva.

– Itt van két Őrszem. Neked hoztak levelet. Gyere, odakísérlek! – magyarázta az u'ndario, a zuhatag felé intve.

Jeges borzongás futott végig rajta, kiverte a víz: Morga pánikba esett. Gondolatai máris Yhari körül jártak.

Rettegő pillantást vetett Gardenióra, aki lesütötte a szemét, és homlokát ráncolta. – Yharira gondolsz... ugye?

– Igen. És egyáltalán nem vagyok nyugodt. Létrehoztam egy új mágiát, és biztos vagyok benne, hogy működni fog. Ám az Őrszemek váratlan látogatásától kiráz a hideg. Smartika biztosan valami újabb fondorlatos ötletet eszelt ki – felelte a kislány az oboliójára pillantva. Végül mindketten elindultak a nyomukban fűgén ügectő pirosszokkal.

A zuhatag vidáman zubogott, bár a feszültség kézzelfogható volt. A lázadók bánatosan álldogáltak, és tekintetükkel követték a Tökéletlen és a gonosz Őrszemek találkozását. Drima és Horp bizakodva összeölelkezett.

Morga kinyújtotta jobb kezét, és a Lény, anélkül, hogy a gőzfejét fedő csuklya megmozdult volna, átadta neki a tekercset.

Az ifjú mágus néhány percre lehajtott fővel olvasta a levelet, aztán reszketni kezdett. Vízhatlan, szakadt csizmája alatt megremegett az agyagos, kavicsos föld. Fejét ismét felszegve az égre pillantott, amely kezdett beborulni, majd a levelet a magasba emelve elüvöltötte magát, úgy, ahogy még soha, senki nem hallotta.

A hosszú, velőtrázó, elkeseredett ordítás fenséges és csípős szelet kavart. Az erdő összes fája meghajtotta lombkoronáját, és a Quercus Alba fák göcsörtös ágai kardként döfködtek a levegőt.

Az Őrszemek összekuporodtak, csillogó ruhájukat tartották. Az u'ndariók leengedték a gobbiosókat, a dakík egymásba fogódkodtak, miközben a szél átölelte és hátrafelé tolta őket. Az ancillánsok, a gestálok és az u'ndariák a zuhatagot körülölelő fába és hatalmas sziklába kapaszkodtak. A víz magasba spriccelt a széllel együtt, amely vészjóslóan süvített.

Morga ibolyakék szeme sötét fénnel telt meg, amitől emberfelettinek tűnt.

– YHARI! – süvítette ismét, olyan hangosan, ahogyan csak a torkán kifért.

Gardenio erősen megragadta és megrázta: – Meg... meghalt?

A Tökéletlen megmutatta neki a levelet, és amikor a vörös szakállú férfiú elolvasta, úgy érezte, mintha egy gyenge kis faág lenne a hatalmas szélviharban.

– Ez lehetetlen. Ezt biztosan nem ő írta – jelentette ki szinte sírva.

Minden lázadó rettegve várakozott, tudni akarták, mi történt az ifjú és bátor dakíval.

Morga első reakcióként nekiugrott az Őrszemeknek. – Ti... átkozott kígyók! Engedelmeskedtek a fharoknak, akik csak eltapossák a lelkeket. Ki kényszerítette Yharit, hogy leírja ezeket a borzalmas szavakat? Azonnal mondjátok meg!

A Lények a szokásosnál is több gőzt eregettek, majd hátrafelé kígyózva azt hajtogatták: – Ő írta saját kezűleg. Senki, de senki sem kényszerítette.

A hamis, szolgálalkú, a Trimato olajnál is síkosabb lények hirtelen felpattantak, és elsuhantak az erdő kacs-karingós ösvényei felé, anélkül, hogy időt hagytak volna a lázadóknak a cselekvésre.

A Szél Mágusa zaklatottan, gyűlölettel teli arccal kivette neoprén overallja zsebéből az imádott Vyomagát. – Édesanyám... mondd, hogy nem igaz! Mondd, hogy még mindig szeret! Hogy örökké szeretni fog.

Drima elszakadt Horptól, miközben a szél visszahúzódott a felhők felé. Megérintette Morga karját, magyarázatra várt, tudni akarta, mi áll a levélben.

Amikor a Tökéletlen, Gardenióval az oldalán bevalotta, hogy Yhari megragadta őt, és arra akarja kényszeríteni, hogy adja meg magát Smartikának, az ifjú,

rózsaszín szemű nő szája tátva maradt. Horp azonnal közölte, hogy Yhari csakis fenyegetés alatt írhatta ezt az őrült levelet, vagy ami még rosszabb, talán mágia hatására.

A lázadók közül sokan egyetértettek vele, ám Morga képtelen volt bárkit is meghallgatni. A seperc alatt elpusztított szerelemre gondolt, arra, hogy Yhari már nem vágyik rá.

Egy csapat u'ndario néhány ancelláns támogatásával kezdte kétségbe vonni a prófécia valóságát. Ha Yhari meggondolta magát, talán nem kellene tovább folytatni a harcot az Élet Mesterei ellen. A kétségek szájról szájra terjedtek, ahogyan azt Smartika előre sejtette. Morga már nem tűnt annak a bátor kislánynak, aki kész feláldozni az életét Emiós népének szabadságáért.

Horp és Gardenio megpróbálta lebeszélni a kétkedőket, ám a pramágus csapdája már működésbe lépett.

Morga számára közeledett a fájdalmas vereség. Kezében a kék lepkegubóval mozdulatlanul állt a zuhatag leomló, hullámozó vize előtt. A fájdalom, amely elborította elméjét, annyira letaglózta, hogy még saját szívdobogását is elnyomta.

Minden feleslegesnek, jelentéktelennek tűnt.

A szertefoszlott, megtépázott szerelem lecsapott minden intuitív és mágikus képességére.

A Szél, úgy tűnt, örökre elhagyta.

Az obolio körülötte lebegett, mintha arra akarná emlékeztetni, hogy a prófécia megállíthatatlan, ám a lila szeplős kislánynak már nem volt kedve harcolni.

Halottnak érezte magát. Egy olyan éles fegyver sújtott le rá, amely – bár nem okozott vérző sebeket – megölte a lelket.

Megölte a szerelmet.